

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. CHEBAPCI

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă portul

Abonamentele se plătesc tot-d'una înainte

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

91,— Oheul Dâmboviței — 91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechiu 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

S U M A R

Cererea reconvențională (sfârșit), de D. Chebapci.

Jurisprudența Română:

Inalta Curte de Casație și Justiție, secțiunii-uite :

Ministerul de Finanțe cu Ignatz Abeles.

Idem : Ministerul de Finanțe cu Ioan Popescu.

Idem : Vasile I. Caludi cu Ministerul Domeniilor.

Inalta Curte de Casație, secția I : *Recursul făcut de*

d-l Procuror general al Curții apelative din Iași, în cauza

lui I. Nicolau și Șifra S. Abramovici.

Tribunalul jud. Ilfov, secția I : Peiciu Tone cu D. Dragomirescu.

Bibliografii.

CEREREA RECONVENȚIONALĂ

(URMARE) ⁽¹⁾

În contractele sinalagmatiche, ca vânzarea, arendarea sau închirierea, putându-se ivi pretențiuni reciproce din partea ambelor persoane contractante, ele trebuiesc rezolvate de odată, pentru că admiterea pretențiunii făcută de o parte, atârnă de rezolvarea pretențiunii celei-l'alte părți. Astfel, când vânzătorul reclamă prețul lucrului vândut, și având un act autentic investit cu formula executorie, procede la urmărire, cumpărătorul se poate opune, la plată, și cere suspendarea ei, și prin urmare a urmăririi; tot astfel când este amenințat de evicțiune (art. 1364 cod. civ.), sau pentru că lucrul vândut coprinde viții redhibitorie, el poate cere rezolvarea vânzării cu daune interese. Art. 1362 cod. civ. În ambele aceste cazuri, pretențiunea cumpărătorului urmărit, purcede

din acelaș contract, și face să atârne validitatea urmăririi, de validitatea titlului, în virtutea căruia se exercită esecutiunea silită. De aceea art. 530 dispune suspendarea, pentru cazul, în care se revendică însuși proprietatea imobilului urmărit; iar Curtea de casație, în mod constant, a aplicat regula aceasta și în cazul în care s'au contestat însuși validitatea titlului pe temeiul căruia se face esecutiunea, vizând tocmai hotăririle și titlurile executorie.

Ar fi o nedreptate a lăsa să se execute cumpărătorul pentru neplata prețului, înainte de a cunoaște dacă, efectuând plata, îi va rămânea lucrul cumpărat, ori că-l va pierde în urma unei acțiuni de revendicare.

În materie de poprire, care este o măsură de esecutiune, iar nu de conservare¹⁾, creditorul poate să poprească, numai, pe temeiul unui titlu autentic neexecutoriu, a unui act privat, sumele și efectele datorite de alții debitorului său. Art. 455, al. ult.

Părțile sunt citate înaintea tribunalului pentru validarea popririi; iar dacă, la judecată, se ivesc contestațiuni, tribunalul le rezolvă, după regulile ordinare.

În materie ordinară părătul poate să introducă, la rândul său o cerere reconvențională, prin care să tindă la nimicirea or la restrângerea, la reducerea cererii principale. Legea, prescriind judecătorilor, obligațiunea de a se conforma regu-

¹⁾ Vezi vol. II, Tratat Teoretic și Practic de Procedură Civilă: Esecutiunea Silită, No... pag...

¹⁾ A se vedea începutul publicat în No. 2, 4 și 5.

lelor ordinare, pentru judecarea contestațiilor care s'ar ivi, între creditor și debitor urmărit, ori, între aceștia și cel de al treilea în mânele căruia s'a făcut poprirea, vor fi siliți, pentru o bună aplicare a ei, să admită cererea reconvențională.

De asemenea cererea reconvențională, iarăși trebuie admisă, când se urmăresc veniturile unui imobil, căci această urmărire se face în virtutea unui titlu neexecutoriū sau a unui act privat recunoscut. Sorginta datoriilor fiind un contract de locațiune, debitorul urmărit, are dreptul, în apărarea sa, să opună pretențiile isvoite din însuși contractul, pe temeiul căruia se exercită urmărirea.

D-l Paepe reproduce cele zise de Desjardins că adică: cererea reconvențională nu se îndreaptă la execuțiunea actului autentic, dar numai la o acțiune în justiție intentată, în virtutea acestui act căreia i se opune, și cererea nu participă de loc la avantajele titlului care 'i stabilește legitimitatea.

De asemenea reproduce cuvintele Presidentului Favre care zicea: că debitorul poate opune la execuțiunea unei hotărâri toate excepțiunile care 'i respectă autoritatea, tot ast-fel el ar trebui să poată produce asupra acestei execuțiuni toate cererile reconvenționale care nu repun în chestiune lucru judecat.

D-l de Paepe conchide ast-fel:

«In princip deci, în limita ce am arătat'o, cererile reconvenționale pot fi admise asupra execuțiunei hotărârilor; și ele pot fi și asupra execuțiunei celor-l'alte acte executorie. Dar se înțelege cu greu că când cererile pârâtului nu proced *en eadem causă*, ele să aibă cu execuțiunea hotărârei sau a actului executoriū acest raport necesar pentru ca ele să poată fi considerate ca reconvenționale. Acest raport nu există de loc de cât când ele tind la o compensațiune».

«Să adăogim că după cum importă de a nu întârzia executarea hotărârilor și a altor acte executorie, reconvențiunea care nu e de natură a fi grabnic judecată, trebuie, mai mult ca ori când să fie disjunctă de instanța principală; și dacă cererea reconvențională spre compensațiune necesită o instrucțiune lungă, debitorul ar putea chiar să îndrepte o acțiune separată¹⁾».

Am arătat că acțiunea reconvențională, este admisibilă, ori de câte ori, tinde la nimicirea ori micșurarea cererei principale, fără deosebire, dacă pretențiunile, din ea, isvoresc, tot din același contract, sau legămînt juridic, din care purced pretențiunile cuprinse în cererea principală.

Am arătat de asemenea că ea este admisibilă, și în potriva actelor de execuțiune.

Să ne ocupăm acum de modul cu care se pot ataca hotărârile pronunțate asupra lor.

Cererea principală poate să fie de o valoare, pentru care, judecătorul pronunță hotărârea fără drept de apel; iar cererea reconvențională să fie de o valoare ce nu poate fi judecată în ultima instanță, sau chiar ce trece peste competența sa.

Altă dată inversa poate să aibă loc.

Cum va proceda Judecătorul?

Pentru Judecătoriile de pace, avem dispozițiunea art. 57, care admite cererea reconvențională, *însă numai în aceleași limite de valoare și de întindere ca și acțiunea principală*. Prin această dispozițiune s'a înlăturat greutatea ce ar fi prezentat cazul în care cererea reconvențională ar fi fost de o valoare ce trecea peste competența judecătorului de pace.

Pentru cererile reconvenționale, introduse dinaintea tribunalelor, nu avem o dispozițiune analogă cu cea a articolului 57, dar nici nu era trebuință, pentru că tribunalul judecă până la ori-ce valoare.

Nu este însă prevăzut cazul în care cererea reconvențională ar fi de o valoare ce nu poate fi judecată în ultima instanță, ci numai, cu drept de apel, pe când acțiunea principală putea fi judecată în ultimă instanță. De asemenea nu e prevăzut cazul, în care, cererea reconvențională ar putea fi judecată în ultimă instanță pe când cea principală, cu drept de apel.

Casurile acestea au dat naștere la greutăți și, dese-ori, în ele, se vedea viclenia pârâtului care, vroind a trăgăni judecata și a opri pe reclamant în executarea acestui drept, făcea pretențiunii mult mai mari spre a 'și rezerva dreptul de apel, în cât mulți au considerat cererea reconvențională ca o manta care acoperă viclenia și înșelătoria: «*A quibusdam reconventio vocatur pallium nequitiae*».

Să vedem care este tradițiunea în această privință. Dreptul canonic deschide calea apelului contra ori-cărei hotărâri ori cării persoane care

¹⁾ De Paepe. Etudes sur La Competence civile, No. 56, pag. 278.

din ea, suferă un prejudiciu oare-care¹⁾. Cu toate acestea când se delega un judecător extraordinar pentru a judeca pricina, papa putea interzice dreptul de apel, inserând în rescriptul său clauza *appellatione remotâ*.

Regula din dreptul canonic este o urmare a principiului de egalitate care trebuie să domnească între părți cum și al aceluia că cererea reconvențională urmează soarta cererii principale: «Propter connexionem, zice Pirhing, *dispositum in una causa quoad modum procedendi, censetur etiam dispositum in altera, et ad illam extendi debet*²⁾».

Această regulă se urma și în vechiul drept frances, sub care, cererile reconvenționale erau supuse la aceleași reguli de procedură și competență ca și acțiunile principale³⁾.

Prin legea din 1838 și 1840 s'a au introdus principiul separațiunii cererii pârâtului de cea a reclamantului. Eată expunerea de motive a legii din 1838 ce o făcea ministrul în camera pairilor:

«Este ceva excesiv de a nu considera separat cele două acțiuni și a supune apelului o cauză care trebuia să fie sustrasă prin cifra sa primitivă și cea după placul pârâtului pentru că i va fi convenit de a se apăra constituindu-se reclamant la rëndul său⁴⁾.

În Belgia, prin legea din 25 Martie 1876, art. 37, dispune că apelul este deschis, după cum fie-care cerere, prin valoarea reclamațiunea, este sau nu supusă apelului.

În codicele de procedură civilă nu avem nici o dispozițiune; cu toate acestea, mari neajunsuri nu ar fi rezultat din această lacună a legii, dacă art. 57 din legea judecătorilor de pace, ar fi fost mai bine redactat. În adevăr în acțiunile ce se introduc la tribunale, câtimea reclamațiunii trece, mai în tot-d'auna, peste 1500 lei,—câci până la această sumă, ele trebuiesc introduse la judecătorul de pace;—ast-fel că hotărârile ce se pronunță, vor fi supuse apelului.

Când însă cererea reconvențională coprinde o valoare mai mică de 1500 lei, pentru cazul în care se introduce la tribunal, și mai puțin de 300 lei, când se introduce la judecătorul de pace, atuncea naște greutatea.

Judecătorul de pace, sau tribunalul pronunță o singură hotărâre atât pentru cererea principală cât și pentru cea reconvențională. Această hotărâre poate fi definitivă pentru pârât și supusă apelului pentru reclamant?

Pentru cărțile de judecată, de și art. 57, nu zice nimic în privința dreptului de apel, totuși el mărginind cererea reconvențională până la aceiași valoare și întindere, a înălțat neajunsurile, ca și greutatea ce ar fi rezultat, dacă s'ar fi îngăduit pârâtului a introduce cereri reconvenționale de o valoare mai mare de cât cea din cererea principală, și care, de multe ori, ar fi trecut competența judecătorului, ar fi prorogat jurisdicțiunea și ar fi silit pe reclamant, ca în loc de a fi judecat de Judecătorul lui firesc, acela al domiciliului, de tribunal și Curte, să fie judecat de un altul iar nu de judecătorul forului locuinței sale și numai de judecătorul de pace și de tribunal în ultima instanță.

Scopul deci al legiuitorului fiind acela de a înălțura neajunsurile ce pârâtul, prin cereri exorbitante, le ar face, reclamantului, împedându-l de a și executa cartea de judecată când ea se poate da în ultimă instanță, cum și a tulbura ordinea de jurisdicțiune, ne vine lesne a rezolva cestiunea mai sus pusă.

Legiuitorul a considerat acțiunea reconvențională mai mult ca un mijloc de apărare la cererea principală, ca o compensațiune. Acesta rezultă din îngrădirea adusă cererii reconvenționale pe care o mărginește numai până în aceleași limite de valoare și de întindere ca și acțiunea principală, și cum mijloacele de apărare, compensațiunile, pot fi propuse, și în apel, de oare-ce tind la înălțurarea desăvârșită a cererii ori la micșorarea ei, apelul trebuie admis. Deosebit de aceasta, mijloacele de apărare, fie și, prin forma unei cereri reconvenționale, sunt așa de strâns legate și chiar încleștate cu mijloacele de atac, în cât judecătorul, spre a și forma convingerea și a pronunța hotărârea, a trebuit să cumpănească greutatea și a unora, și a altora; să ceară pe fie-care din ele, și, din toate, să dobândească convingerea asupra fundamentului cererilor respective; ele dară fiind așa de strâns legate, conexe și indivisibile câci din ambele împreună s'a format dispozițional hotărârei, dacă pretențiunea reclamantului trebuia să fie judecată în prima instanță și cu drept de

¹⁾ Cartea a doua Decretal, titlul XXVIII *De appellationibus* § II No. 32.

²⁾ De Paepe Loc. cit. pagina 281.

³⁾ Tempier No. 134; Lair p. 184.

⁴⁾ Lois annotées par Carette, 2-c série, 1831 — 1848, p. 480. Notes (De Paepe Loc. cit.).

apel, tot așa se va judeca și acelaș drept 'l va avea și pârâtul, măcar că, prin cererea lui reconvențională, reclamase o sumă ce putea fi judecată în ultimă instanță.

Fiind-că nouă ne lipsesc tradițiunile asupra cererilor reconvenționale pentru a zice că în lipsa de un text care ar trebui să decidă alt-fel (Art. 1912 cod. civil); fiind-că articolul 327 admite cererile noi în apel care servesc ca *compensațiune și mijloace de apărare*, în scop de a se nimici în totul cererea principală ori a se micșora, text ce concordă cu art 57 care zice: până la limitele de aceeași valoare și întindere, vom admite aceeași soluțiune și pentru casurile ivite la tribunal, când cererea reconvențională putea fi judecată după valoarea ei de către tribunal în ultimă instanță.

(Sfârșit).

D. Chebapci.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE, SECȚ.-UNITE

Audiența de la 13 Februarie 1897

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Ministerul de Finanțe cu Ignatz Abeles

Contravențiunii la legea timbrului. — Comerciant. — Registrele comerciale — Refus de a presenta registrele agentului financiar. (Art. 62 din legea timbrului).

Asemănat art. 62 din legea timbrului, refuzul comercianților de a presenta registrele ce sunt obligate de codul de comerț să țină, când li se vor cere de agenții fiscali, atrage condamnățiunea lor, oșbit de penalitățile prevăzute de codul de comerț, și la plata unei amende în folosul fiscoșului egală cu taxa patentei pe un an, fără a se distinge între cazul când comercianții au acele registre și cazul când nu le au de loc.

Decisiunea 2/97.—Casată sentința tribunalului Dorohoi cu No. 77/96, dată în procesul dintre Ministerul de Finanțe cu Ignatz Abeles.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Ciru Oecönomu.

S'a ascultat: d-l D. Carp avocatul recurentului Minister de Finanțe în desvoltarea motivelor de casare și d-l I. C. Barozzi avocatul intimatului Ignatz Abeles în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului invocat:

«Greșită întreprietare a art. 62 din legea timbrului întru cât acest articol consideră ca contravenienți, numai pe comercianții care refuză, în sensul literal al cuvântului, de a presenta registrele la cererea agenților fiscali, ca și pe aceia cari nu țin de loc registrele prescise de art. 22 și 23 cod. comercial».

Având în vedere că din sentința supusă recursului, reese că Ignatz Abeles, intimat în recurs, a fost condamnat la 663 lei și 90 bani amendă, pentru că ar fi contravenit la legea timbrului prin faptul că atunci când s'a presintat la stabilimentul seă de hotel inspectorul financiar și 'i a cerut registrele ce este obligat, prin codul comercial, a ține, a declarat inspectorului că nu are asemenea registre, ci numai un simplu registru pentru trecerea pasagerilor, registru dat de autoritatea administrativă și netimbrat;

Având în vedere că articolul 62 din legea timbrului impune comercianților obligațiunea de a presinta registrele, când li se vor cere de agenții fiscali, sub pedeapsă, în cas de refus, oșbit de penalitățile prevăzute de codul comercial, de o amendă în folosul statului egală cu taxa patentei pe un an;

Considerând că nu există nici o rațiune de a distinge între cazul când comercianții au registre, însă netimbrate, și refuză a le presenta, și cazul când nu au de loc, de oare-ce termenii legii sunt generali, și în ambele ipoteze prejudiciul este acelaș pentru stat;

Considerând că interpretarea dată de tribunal art. 62 din legea timbrului, în sens că contravențiunea prevăzută de zisul articol nu poate fi aplicată comerciantului care nu ține de loc registrele cerute de codul comercial, este contrariă scopului legiuitorului care a voit, prin edictarea acestei pedepse, să constringă pe comercianți de a ține registrele timbrate, și de a nu eluda legea timbrului sub pretext că n'au registre;

Pentru aceste motive, Curtea, casază etc.

Ministerul de Finanțe cu Ioan Popescu

Contravențiunii la legea licențelor. — Proces-verbal de constatare. — Nesemnarea lui pe toate paginile de către agentul care l'a încheiat și de persoanele ce au asistat. — Validitate. (Art. 14 din legea licențelor și art. 41 din pr. penală).

In materie de contravențiunii la legea licențelor, constatarea lor se face prin încheere de proces-verbal însă nu este necesar ca acest proces-verbal să fie semnat pe toate paginile de agentul care l'închee și de persoanele ce asistă la redactarea sa, întru cât nici legea din 27 Martie 1873 pentru înființarea dreptului de licență asupra comerțului de băuturi spirtoase, nici regulamentul acestei legi nu prevede că formalitățile ce trebuie observate la redactarea procesului-verbal sunt acelea cerute de dreptul comun, și anume de art. 41 din pr. penală.

Decisiunea 3/97.—Casată sentința tribunalului Goj cu No. 401/95 dată în procesul dintre Ministerul de Finanțe cu Ion Popescu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier R. N. Opreanu.

S'a ascultat: d-l D. Carp, avocatul recurentului Minister de Finanțe în desvoltarea motivelor de casare și d-l C. Broșteanu avocatul intimatului Ion Popescu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivelor invocate:

I. «Exces de putere și violarea art. 14 din legea licen-

țelor, întru cât prin acest articol legea prescrie că constatarea contravențiunilor se face prin încheere de procese-verbale, fără să impună pentru formarea lor condiții de formă sub pedeapsă de nulitate, și prin urmare trib. de Gorj, când anulează procesul-verbal de constatarea contravențiunii comisă de d-l Ion Popescu, pe motiv că acest proces-verbal nu era semnat pe toate fețele de toți aceia care au instrumentat, face o greșită aplicațiune a acestui text de lege.

II. «Violarea și greșită interpretare a art. 41 proc. penală; chiar când ar fi constant că în specie ar fi aplicabil art. 41 pr. penală, totuși prescripțiunile acestui articol nefiind cerute sub pedeapsă de nulitate, nu se pot declara nule procesele-verbale, care n'ar fi fost făcute conform acestor prescripțiuni, căci s'ar viola regula de drept că nulitățile sunt de drept strict și că ele nu pot rezulta de cât din dispozițiunile exprese ale unui text de lege».

Având în vedere că din sentința supusă recursului se constată că Ion Popescu, intimat în recurs, fiind condamnat la 1200 lei amendă de casierul general de Gorj pentru contravențiune la legea licențelor, dînsul a făcut apel la tribunal, și tribunalul, prin sentința supusă recursului, pe motiv că procesul-verbal de constatare nu a fost subscris pe toate paginile de către funcționarii ce l'au încheiat și de persoanele ce au asistat la redactarea sa, a anulat procesul-verbal apărând pe Ion Popescu de verice penalitate;

Având în vedere că art. 14 din legea din 27 Martie 1873 pentru înființarea dreptului de licență asupra comercianților de băuturi spirtoase, prevede că constatarea contravențiunilor se face prin încheiere de procese-verbale, cari au putere de hotăriri executorii îndată după confirmarea lor de către Ministeriul de finance, fără însă ca acest text de lege să arate formalitățile ce trebuiesc păzite la redactarea acestor procese-verbale;

Că, în lipsă de asemenea indicațiuni, trebuie să ne referim și la dispozițiile regulamentului asupra acestei legi; (a se vedea acest regulament în *Monitorul Oficial* No. 108 din 1873);

Considerând că din nici o dispozițiune a acestui regulament nu reese că procesul-verbal de constatarea contravențiunii trebuie să fie semnat pe toate paginile de agentul care l'încheie și de persoanele ce asistă la redactarea sa;

Considerând că de asemenea din nici o dispozițiune a legii sale a regulamentului nu reese că pentru formalitățile ce trebuie observate la redactarea procesului-verbal, urmează a ne referi la dreptul comun și anume la dispozițiunile art. 41 din procedura penală;

Că dar rău tribunalul s'a referit la acest articol și a anulat procesul-verbal de constatarea contravențiunii comisă de Ion Popescu pentru că procesul-verbal de constatare nu ar fi fost semnat pe toate paginile;

Că așa fiind, motivele invocate sunt întemeiate;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Vasile I. Caludi cu Ministrul Domeniilor

Contravențiune la condițiunile generale de arendarea bunurilor statului.— Introducere de vite în pădurile Statului de către arendaș.— Delict silvic.— Dacă arendașul poate fi supus la amendă și urmărit cu legea de urmărire numai după simpla constatare a agenților silvici săi trebuie ca delictul să fie constatat și amenda pronunțată judecătorește. (Art. 47 și 69 din condițiunile generale de arendarea bunurilor Statului și art. 23 din codul silvic.

Faptul introducerii de vite în pădurile statului de către arendașul statului, constituie delictul silvic prevăzut și pedepsit de art. 23 din codul silvic, și conform acestui codice urmează ca actele de constatare ale acestui delict să fie trimise instanțelor corecționale, singure în drept a pronunța pedeapsa prescrișă de lege, și numai când delictul a fost constatat judecătorește, arendașul condamnat la amendă poate fi urmărit în virtutea legii de urmărire, iar nu numai dupe simpla constatare și amendare de către agenții silvici.

Decisiunea 4/97.—Casată sentința tribunalului Neamțu cu No. 214/95, dată în procesul dintre Vasile I. Caludi cu Ministerul Domeniilor.

S'a citat raportul făcând în cauză de d. consilier N. Predescu.

S'a ascultat: d-l C. Borcescu avocatul recurentului Vasile I. Caludi în dezvoltarea motivelor de casare și d-l C. Popovici - Costi avocatul intimatului Minister de Domenii în combateri;

Curtea deliberând,

Asupra motivului I:

I. «Greșită interpretare a art. 16 din condițiunile generale pentru arendarea moșiilor statului care supune pe arendași legii de urmărire numai în ce concerne costurile și accesoriile sale.

«Că art. 47 din aceste condițiuni referindu-se la art. 23 cod silvic urmează că ori-ce drepturi decurgând din violarea interdicției dreptului de pășunare, nu se pot urmări de-a dreptul, ci trebuiesc mai întâi, conform prescripțiunilor codului silvic pentru a se constata judecătorește existența dreptului și quantumului»;

Având în vedere că din sentința supusă recursului rezultă că recurentul V. Caludi, arendaș al statului, a fost urmărit de stat pentru plata sumei de 2283 lei și 28 bani, amendă și despăgubiri civile, pentru că în anii 1886—87—88—89—90—91—92 și 93, ar fi introdus un număr oare-care de oi și boi la pășunat în pădurile statului;

Că dînsul făcând contestație, și casierul general respingându-i contestația, a făcut apel, și tribunalul respinge modul de apărare al lui Caludi cum că statul nu este în drept să l'urmărească în virtutea legii de urmărire nefiind vorba în speță de arenză datorite și de accesoriile lor, și pentru a respinge tribunalul se întemeiază pe legea de urmărire după care se pot urmări arendașii statului pentru ori-ce amenzi datorite statului;

Având în vedere că după art. 47 din condițiunile generale de arendarea bunurilor statului, faptul introducerii de vite în pădurile statului de către arendaș, constituie delictul silvic prevăzut și pedepsit de art. 23 din codul silvic;

Că dar, arendașul care introduce vite în pădurile

statului comițând prin acest fapt un delict silvic, conform codului silvic urmează ca actele de constatare ale acestui delict să fie trimise instanțelor corecționale competente, singure în drept a pronunța pedeapsa prescrisă de lege, și numai în acest caz arendașul condamnat la amendă, poate fi, conform art. 69 din condițiunile generale de arendare, urmărit în virtutea legii de urmărire :

Considerând că, în speță, rementul Caludi fiind urmărit numai în urma constatărei și amendării sale de către inspectorul silvic, fără ca delictul silvic ce i s'a imputat să fie constatat judecătorește conform codului silvic, rău tribunalul i-a respins apelul ce dânsul făcuse în contra decisiunii casierului general care îi respinsese contestațiunea ce făcuse la urmărirea îndreptată contra sa, și deci motivul invocat este întemeiat ;
Pentru aceste motive, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 27 Ianuarie 1897

Președenția D-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Recursul făcut de d-l procuror general al Curții apelative din Iași, în cauza lui C. Nicolau și Șifra S. Abramovici

Adulter. — Acțiune publică în adulter. — Dacă acțiunea în adulter se poate intenta fără o cerere formală a soțului inocent.—Dacă soțul inocent poate să-și retragă o asemenea cerere și a cere stingerea acțiunii publice.—Dacă un asemenea drept prezintă pentru soțul inocent și după desfacerea căsătoriei. (Art. 270 cod. penal).

Acțiunea de adulter nu se poate intenta de cât după o cerere formală a soțului inocent, care poate ori când în cursul procedurii să-și retragă această cerere și să ceară stingerea acțiunii publice.

Acest drept al soțului inocent de a cere stingerea acțiunii publice nu încetează nici în cazul când, înainte de a se judeca acțiunea de adulter, căsătoria s'ar fi desfăcut.

Decisiunea No. 40/97. Respins, după o divergență, recursul făcut de procurorul general al Curții de apel din Iași, contra decisiunii acelei Curți, secția I, cu No. 653/96, în cauza lui C. Nicolau și Șifra S. Abramovici.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l președinte N. Mandrea :

S'a ascultat d-l procuror general G. Filitti în dezvoltarea motivelor de cassare ;

Curtea deliberând,

Asupra motivului invocat de d-l procuror general al Curții de apel Iași, în următoarea coprindere :

«Violarea art. 270 c. p. :

«Adulterul este un delict atât contra soțului inocent cât și contra societății, și de aceia legiuitorul a stabilit o pedeapsă în favoarea societății, fiind-că este un rău moral, care devenind public atinge bazele ordinii sociale. Cu toate acestea, interesul familiei, teama de a tulbura liniștea vieții casnice și dificultatea probei, a făcut pe legiuitor să creeze prin art. 270 c. p. o excepțiune la

regula comună în urmărirea și pedepsirea acestui delict.

«Acțiunea publică nu se poate invoca fără plângerea soțului inocent, care poate ori când în cursul procesului cere și dobândi stingerea acțiunii publice.

«Dispozițiunile excepționale ale art. 270 c. p. nu atinge de cât modul de urmărire și de executare a pedepsei, el nu alterează întru nimic natura delictului, a căruia represiune este urmărită în numele societății și pentru singurul său interes.

«Soțul inocent nu are altă putere de cât a pune în mișcare și opri acțiunea publică, dar pentru aceasta trebuie să fie soț în sensul legii, el nu exercită acțiunea publică care este o prerogativă a Ministerului public.

«Dispozițiunile art. 270 c. p. fiind o excepțiune adusă dreptului Ministerului public de a urmări și cere pedepsirea infracțiunilor adusă legii penale sunt de strictă interpretare, și deci nu se poate recunoaște unei persoane care a încetat de a mai fi soț, dreptul de a cere și dobândi stingerea acțiunii publice, și a anihila drepturile Ministerului public, după cum Curtea a decis în specie căci rațiunea interesului de familie și liniștea vieții casnice ca și cea a moralității sale, când odată au căderea calității de soț și rămâne Ministerul public investit cu toate drepturile ce-i acordă legea de procedură penală, fără nici o restricțiune în exercitarea acțiunii publice.

«A admite conform teoriei onor. Curții de apel din Iași, secția I, că soțul inocent și după ce a încetat de a mai fi soț, prin desfacerea căsătoriei, poate beneficia de dispozițiunile excepționale ale art. 270 c. p. ca să ceară și să obție stingerea acțiunii publice contra fostului soț culpabil, ar trebui ca să fim logici să admitem că după desfacerea căsătoriei, unii din foștii soți poate să aducă ca rezultat plângere contra fostului său soț pentru adulter, și să erte pe soț ; fostul soț condamnat pentru acest delict consimțind a trăi împreună cu toate că căsătoria a fost desfăcută după lege. O ast-fel de teorie departe de a atinge scopul moral al legiuitorului, duce la un rezultat cu totul opus. Deci Curtea de apel, secția I a violat dispozițiunile art. 270 c. p. când a respins cererea noastră de a judeca delictul de adulter imputat inculpaților Constantin Nicolau și Șifra S. Abramovici și a declarat acțiunea stinsă după cererea fostei sale soții, d-nei Irina Nicolau născută Plumb».

Având în vedere că se constată, că în urma apelului Ministerului public și a soției ofensate, Curtea de apel din Iași a condamnat în lipsă pe C. Nicolau, soțul vinovat pentru delictul de adulteriu,—că făcând acesta opoziție, la ziua cercetării, soția, în urma plângerei căreia se începuse urmărirea pentru adulter, și care în acest interval se despărțise definitiv de soțul său, declarând că renunță la plângerea intentată contra soțului, Curtea de apel prin decizia supusă recursului, ia act de această declarație și declară stinsă acțiunea publică ;

Având în vedere că se susține că în condițiile speței soțul ofensat nu mai putea a-și retracta plângerea, fiind-

că odată ce căsătoria s'a desfăcut definitiv, reconcilierea lor este cu neputință și nu este soț în sensul legii;

Considerând că acțiunea de adulter nu se poate intenta de cât după o cerere formală a soțului inocent, precum declară al. I al art. 270 c. p.; că soțul nevinovat interesat e considerat ca arbitru în această privință; că dacă legea noastră pedepsește violarea credinței sociale în interesul social și pentru a garanta sănțenia căsătoriei considerată ca o condiție de ordine în familie și în societate, nu mai puțin aceasta o face și în favoarea soțului nevinovat ofensat în afecția și în onoarea sa;

Considerând că, pentru a se evita scandalul ce se produce prin urmărirea unei acțiuni publice pentru adulter și chiar în interesul familiei și a copiilor eșiți din căsătorie, soțul inocent poate cere ori-când în cursul procedurii stingerea acțiunii publice; că o condiție pentru această retractare nu este ca căsătoria să subsiste și ca soțul nevinovat să rămăe în căsătorie, precum se deduce din espresiile «soțul inocent», și din ultimele cuvinte ale frazei întâia a aliniatului 2 din art. 270 c. p.;

Considerând că spre a răspunde la obiecțiile ce se fac avem a ține seamă, că printr'un divorț se desface legătura conjugală și încetează prin urmare drepturile și îndatoririle reciproce ale soților, însă aceasta nu poate avea influență asupra acțiunii publice, care începută se urmărește fără concursul aceluși soț care s'a plâns; că soțul inocent în sensul aliniatului 2 este fără deosebire acela din soți față cu care cel-l'alt soț a violat credința conjugală, în cât în locul acestei parafrase legiuitorul întrebunțază spre scurtime espresiile «soțul nevinovat», cari însă nu poate oferi un argument că pentru retractarea acțiunii s'ar cere ca în momentul retractării încă să existe căsătoria și soțul nevinovat să fie în căsătorie; că pe de altă parte rămânerea în căsătorie ce se enunță în partea din urmă a aliniatului I-iu este o condiție numai pentru a face să înceteze efectele condamnatoare ale sentinței pentru adulter; că această obligație de a relua fosta soție nu o are bărbatul renunțând la plângerea sa, nici după art. 339 cod. penal frances, nici după jurisprudența franceză;

Că legiuitorul regulând în același aliniat dreptul soțului nevinovat de a retracta plângerea și dreptul calificat în teorie de grațiare în privința încetării efectelor condamnatoare, s'a inspirat de legea francesă și n'a organizat eserițiul acestor drepturi, alt-fel ca în legea franceză, de cât numai că ceea-ce era în legea francesă în art. 339 c. pen. admis numai pentru bărbat, s'a admis de o potrivă pentru ambiș soți;

Considerând că în fine, acea cerință, dacă va consimți a rămănea în căsătorie, din alin. 2 a art. 270 c. pen. este și gramaticalmente o condiție numai pentru eserițiul dreptului de grațiare nu și a dreptului de retractare a acțiunii, căci alt-fel ele ar fi trebuit să urmeze îndată după soțul inocent;

Considerând că, dacă s'ar cere pentru retractarea acțiunii ca condiție pentru acela care o retractează ca să rămăna în căsătorie, aceasta ar însemna a perpetua scandalul în mod neînțeles în detrimentul chiar al familiei și al copiilor însăși eșiți din căsătorie; că așa fiind și sub raportul interpretației literale și gramaticale cât și mai cu seamă din punctul de vedere al interpretării logice și raționale, precum și în interesul moralității publice și a poziției sociale al copiilor din căsătorie, trebuie să se recunoască că soțul nevinovat chiar dacă s'a despărțit, ca în speță, este în drept a retracta acțiunea pentru adulter, că de aceia motivul de cassare invocat urmează a se respinge;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, SECȚIA I

Audiența de la 1 Noembrie 1896

Președenția D-lui G. A. MAVRUS, Membru

Sentința civilă No. 513

Peiciu Ţone cu D. Drăgănescu

Subrogația. — Dacă este de drept strict. — Subrogația personală. — Dacă casurile în care se admite sunt limitate.

Subrogația reală. — Dacă are loc de la sine și în ce cas. — Când poate fi admisă. — Dacă există când se dă unui sătean un pământ în schimbul unui pământ rural. — Dacă în asemenea cas este prevăzută de lege.

Subrogația este de drept strict și nu poate fi admisă pe cale de interpretare.

Chiar în materiă de subrogație personală, casurile în cari legea o admite sunt indicate în mod precis și limitativ.

În materiă de subrogație reală, o asemenea subrogație nu are loc, de la sine, de cât în cazul înlocuirii unui lucru ce face parte dintr'o universalitate de bunuri, și în afară de acest cas, subrogația reală nu poate fi admisă de cât pe temeiul unei dispozițiuni legale, și e dar, în mod riguros, limitată la casurile prevăzute de lege.

Ast-fel în cazul când statul expropriează pe un sătean de pământul ce i-a fost dat dupe legea rurală, și îi dă în schimb un alt pământ, subrogația reală nu poae exista în asemenea cas, adică cel de al doilea pământ, ce i s'a dat săteanului în schimbul pământului de care a fost expropriat, nu devine inalienabil ca și cel d'întăi pământ dat dupe legea rurală, întru cât nici legea rurală din 1864, nici cea interpretativă din 1879, nu au prevăzut subrogația în cazul de dare de către stat a unui pământ în schimbul pământului rural.

S'a ascultat d-l avocat N. Mitescu, din partea apelantului Peiciu Ţone, în lipsa intimatului D. Drăgănescu;

Tribunalul deliberând,

Asupra apelului făcut de Peiciu Ţone contra cărței de judecată No. 1476/95 a judecătoriei de pace No. 3 București prin care judele 'și declină competența de a judeca procesul în care Peiciu Ţone cere să fie obli

gat D. Drăgănescu a'î restitui un loc ce i-a vîndut în București soseaua Giulești No. 40 declarându-se resiliată această vînzare și în același timp a perde arvuna dată ;

Avînd în vedere susținerile apelantului și actele exhibate, în absența intimatului care avea cunoștința de termen ;

Avînd în vedere că intimatul la judecătoria de pace ca apărare, a introdus o cerere reconvențională prin care tinde la respingerea acțiunii reclamantului Peiciu Țone pe motiv că el e inculpă de nu s'a efectuat vînzarea, de oare-ce locul în cestiune nu putea fi vîndut fiind rural, după cum a dovedit după darea arvunei, prin urmare reclamantul cată a fi obligat să'î restituie arvuna îndoită ;

Considerând că din coprinderea acestei cereri reconvențională rezultă în fapt că D. Drăgănescu avînd temerea că pămîntul ce'î s'a vîndut de apelant are caracterul de pămînt rural, și prin urmare inalienabil, se opune la complectarea formelor de vînzare, știind că dupe lege nu poate cumpăra asemenea pămînt ;

Avînd în vedere că de și acest pămînt e dat în schimbul unui pămînt rural expropriat pentru cauză de utilitate publică, cum pretinde intimatul, totuși nu se poate zice că prin acest schimb s'a operat o subrogație reală în virtutea căreia cel de al doilea loc să capete natura juridică și toate calitățile celui dinetî ;

Considerând că subrogația e de drept strict și nu poate fi admisă pe cale de interpretare ; că în materie chiar de subrogație personală, casurile în care legea o admite sunt indicate în mod precis și limitativ ;

Că în cea ce privește subrogația reală, lipsa unei legislațiuni positive ale cărei principii ar domina materia ne impune cea mai mare rezervă ;

Că așa fiind, raportându-ne la părerea generalmente admisă în doctrină și la tradițiune în asemenea materie, subrogația reală nu are loc, de la sine, de cât în cazul înlocuirii unui lucru ce face parte dintr'o universalitate de lucruri ; că în afară de acest cas subrogația reală nu poate fi admisă de cât pe temeiul unei dispozițiuni legale și e dar, în mod riguros limitată la casurile prevăzute de lege ;

Că o asemenea subrogație e în mod expres prevăzută de art. 1254 c. civ ;

Că dacă legiuitorul ar fi voit să admită subrogația și în cazul de dare de către stat a unui pămînt în schimbul pămîntului rural, el ar fi spus-o în mod expres ;

Că față cu facerea legii din 15 August 1864, și legea din 1879 Februarie 9, o subrogație reală nu poate fi admisă în astă privință pe cale de presumpțiune ;

Considerând că părerea celor ce ar voi să stabilească o subrogație bazată pe un motiv de equitate, părere ce de altmîntrelea n'are nici un ecou în doctrină nu este justificată, căci subrogația e o excepție la dreptul comun, un privilegiu ce ca atare n'are nimic comun cu equitatea, ea e lăsată numai pe motive de utilitate ;

Considerând că utilitatea unei asemenea măsuri trebuie în mod expres prevăzută de legiuitor ;

Că ast-fel fiind pămîntul dobîndit de Peiciu Țone pe moșia statului Sf. Ion Moși în schimbul pămîntului rural de care a fost expropriat, în lipsa unui text de lege, nu poate fi declarat pe cale de interpretare că ar fi dobîndit prin substituirea natura juridică a pămîntului în schimbul căruia a fost dat ;

Ca dovadă că legiuitorul a înțeles că o asemenea subrogație nu poate avea loc în lipsa unei dispozițiuni formale, e că observând lacuna a remediat prin legea din 5 Iunie 1892 posterioară și prin urmare ne aplicabilă oferta de mai sus.

Avînd în vedere și dispozițiunile art. 140 pr. civ.

Pentru aceste motive, în virtutea legii ;

Admite apelul făcut de Peiciu Țone contra cărții de judecată No. 1476/95 a judecătoria de pace No. III București, reformează această carte și

Admite acțiunea intentată de Peiciu Țone la judecătoria de pace contra lui Dumitru Drăgănescu în consecință declară resiliată vînzarea locului din București, suburbia Sf. Vineri nouă, soseaua Giulești No. 30, proprietate a reclamantului și obligă pe defendor a perde arvuna dată și a plăti 50 lei cheltueli,

(ss). G. A. Mavrus, V. Antonescu.

p. grefier (ss) C. Ștefănescu.

BIBLIOGRAFII

A apărut 2 volume :

TRATAT TEORETIC ȘI PRACTIC

DE

PROCEDURA CIVILA

DE

DIMITRIE CHEBAPCI

Doctor în drept, Avocat

Primul volum conține: Legea judecătoriilor de pace, acțiunile posesorie, acțiunea de revendicare, regulamentul de hotărnicii, legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică.

Volumul al II-lea conține :

E S E C U Ţ I U N E A S I L I T A

Ambele volume fiind de mare folos, magistraților, avocaților și studenților în drept, ele se găsesc de vînzare la autor *str. Plantelor No. 39*, și se pot procura în urma unei scrisori și a înaintării costului prin mandat poștal.

Fie-care volum costă lei 12; ambele vol. 24 lei

A apărut în broșură :

O REFORMĂ LEGISLATIVĂ UTILĂ
(LEGEA BERENGER)

DE

D-1 AL. D. NICOLAU

Dr. în drept de la facultatea din Paris. — Procuror pe lângă tribunalul Ilfov

Asupra acestui studiu în No. viitor vom publica o mică dare de seamă.